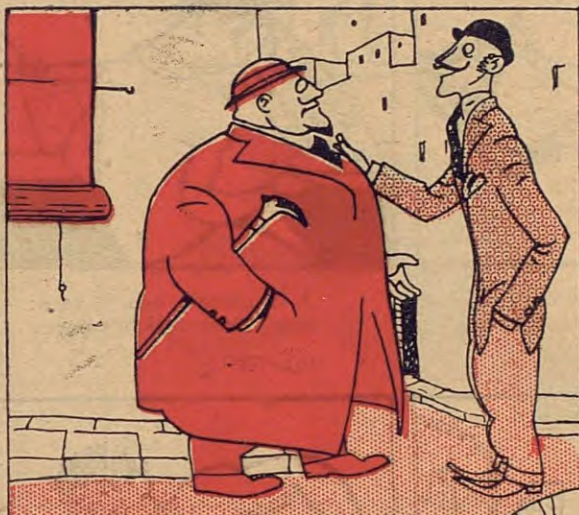

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

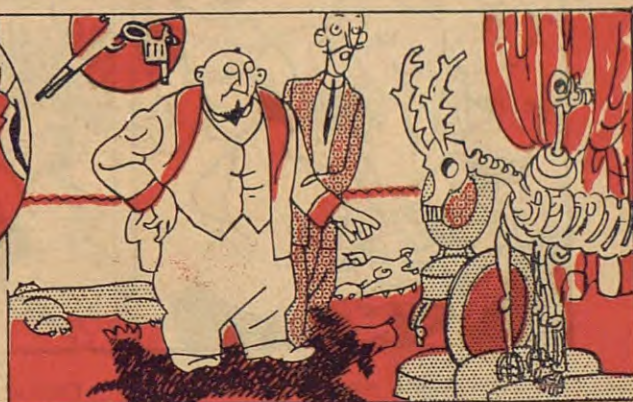
El caçador terrible

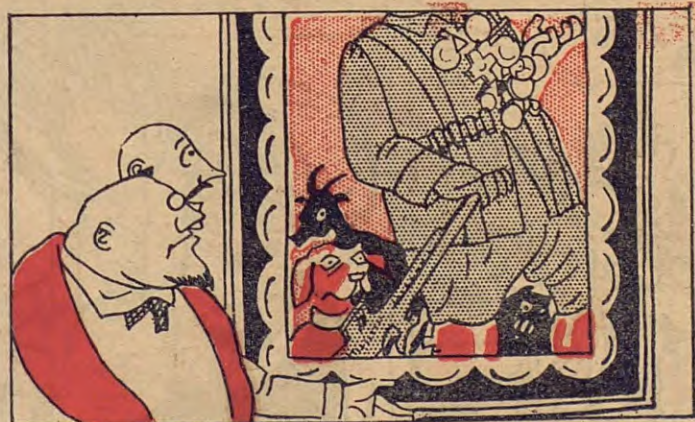
—Li ensenyaré la meua col·lecció de trofeus de caça. Ja li dic jo que es quedarà esglaiat!... No en va em deien «el caçaire exterminador».

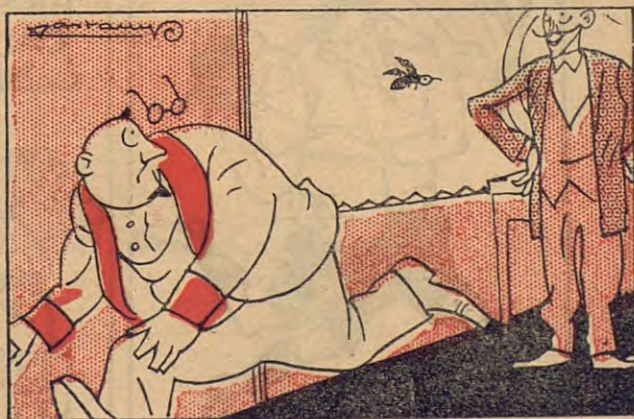
Veu: això que sembla una relíquia, és la tremenda serp «Trementinus-mortalis», que vaig caçar amb la mateixa senzillesa que s'agafa un mosquit.

Tot això són esquelets i pells d'animals que— després de lluitar-hi, ganivet en mà—vaig exterminar amb gran contentament dels pobres indígenes.

No va quedar-me més remei que fer-me retratar en aquesta posició. Las còpies d'aquest retrat van arribar a valer mil pessos cada una.

—I aral! Què té? Què li passa?
—Un borinot negre! Porta mala estrugança!

VULCONTÀ UNA HISTÒRIA TRISTÀ QUE ES LA DEL MAL FUTBOLISTA

La dida amb els seus «balons»
desvetllà ses aficions.

Quan era ja més crescut
tot li era bo per fer «chut».

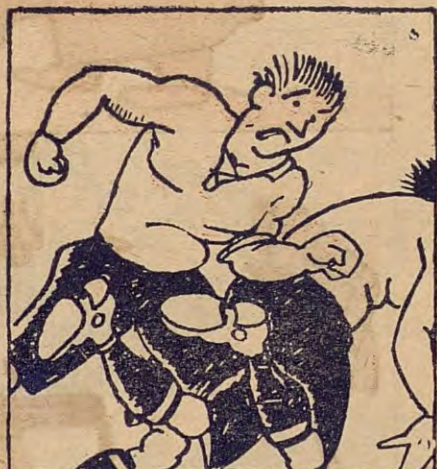
A la ciència feia el sord:
Sols l'interessà l'esport.

Ja gran, formà part d'un «tim»
d'aquells que no miren prim.

Però era el noi tan mussol
que mai per mai feia «gol».

Una tarda molt amarga
li donaren una «carga».

La «carga» va ser tan forta
que quedà amb la cama torta.

Per guanyar-se la mongeta,
fa de pegot d'escaleta.

Però ell és feliç, perquè
diu que ara fa de «porté».

Una extravagancia

Aquella tarda tots els amics ho confessaren: En Peret, era l'home de més «sombra» de la vida!

Fins ell mateix, al ficar-se al llit, va quedar sorprès en veure-la, la seva «sombra».

I a l'agafar el primer son, li va semblar com si aquella «sombra» li vingués al damunt...

...i volgués escanyar-lo, masegant-lo de tal manera, que a la fi es vegé obligat...

...a defensar-se amb braó, lluitant desesperadament amb la perfidiosa «sombra»...

...a la qual logrà, per fi, batre estirant-la sobre el llit i inutilitzant-la del tot.

Podent a l'últim defensar-se'n, llençant-la al vas dels residus nocturns.

Però a l'endemà tots els companys s'apartaven d'ell, deixant-lo sol i dient-li: «Noi, no sé pas que et passa, però avui no tens gens de «sombra».

NO ES POT ÉSSER CURT DE VISTA

Bangle Fot

Bangle Fot

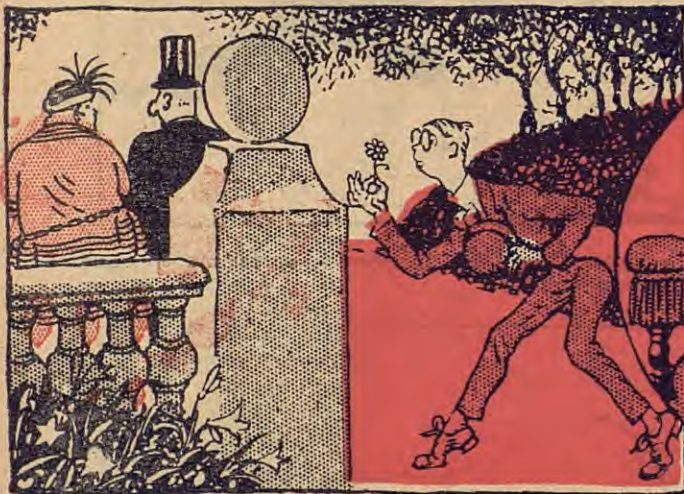

Bangle Fot

En Bonosi era un xicot extremadament curt de vista i se sospita que també ho era de gambals. Havia de dur lentes del gruix d'una claraboia i així i tot no veia tres en un burro.

No se sap, doncs, com va arribar a enamorar-se de la Mònica, esbelta sílfi-de que vivia aprop de casa seva, la primera cantonada tirant cap a la dreta.

La tal noia era filla de don Pancràs, un senyor terrible, capità de carrabinyers retirat, més aixut que una reïra i amb el mal costum de portar un garrot de repetició de 55 m. m. de calibre.

La bella Mònica, però, era tan altiva, que mai havia dignat tornar contesta a les mostres d'apreci d'en Bonosi, ni amb una paraula, ni amb un somris, talment com si fos de pedra.

Nostre heroi, havia après a tocar el llaüt, eina amb la qual els trovadors sabien arribar a les entreteles del cor de les més desdenyoses princeses de l'antigor.

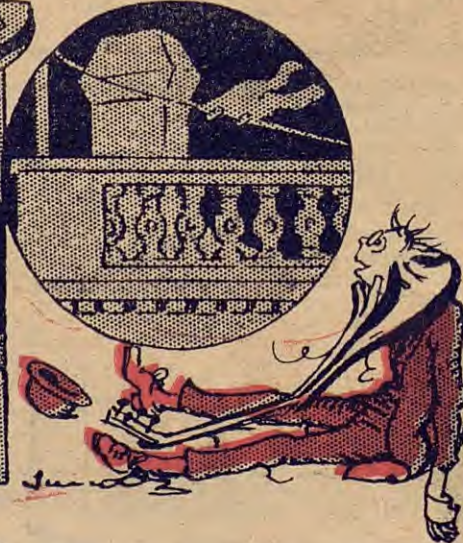
Molt seria que en Bonosi no tingués igual fortuna amb la empedreïda Mònica, ja que, a més, tenia una bonica veu de tenorino i arribava al «si» natural amb molta naturalitat.

La manca de vista, però, va fer que en arribar a la casa, es situés precisament a sota d'una finestra d'aquelles pintades a la paret imitant les de debó. I és clar, per més que s'esgargamellava no sortia ningú!

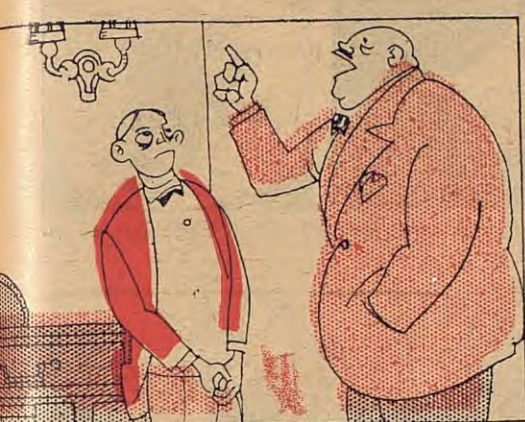

En canvi el pare, el terrible don Pancràs, en tornar del «casino» a les dotze tocadres, va veure el galan... i allà van ser les empentes i el ball de bastons. Renoï, quina pedregada!

El pobre Bonosi hauria mort de desesperació si no arriba a veure clarament com la noia, des del terrat, li feia senyes amb el mocador, per tal d'aconhortar-lo.

«El buscador de oro»

En Lluís, un dia s'encara amb el seu pare i li diu: «Jo vull ésser «buscador de oro». El pare, veient inútil tota reflexió vol consultar-ho amb el senyor Llofriu. Aquest els hi aconsella que vagin a l'altra banda de Montjuïc, on hi trobaran matèria per a explotar.

La despedida és emocionant. En Lluís sembla un nou Tartari, i al veure aquell bé de Déu de terreny que ja s'imagina soterrat d'or, creu en el pervindre i cerca un lloc on donar la primera petjada.

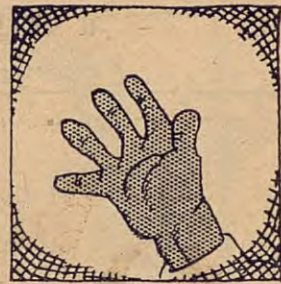
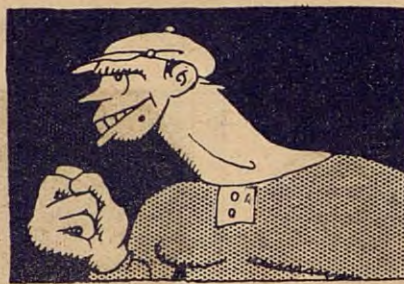
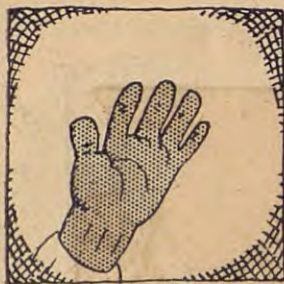

Reposa una mica, car ja es fa càrrec de que la tasca serà ferma. I com aquell que té d'obrir una cloaca, comença a fer les excavacions amb el cor ple de joia i els ulls plens de terra.

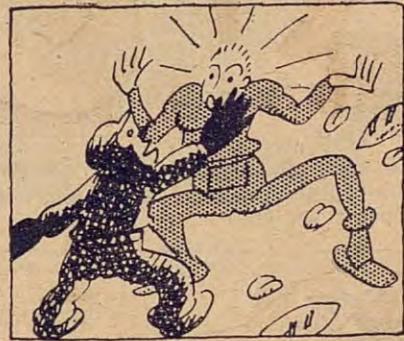
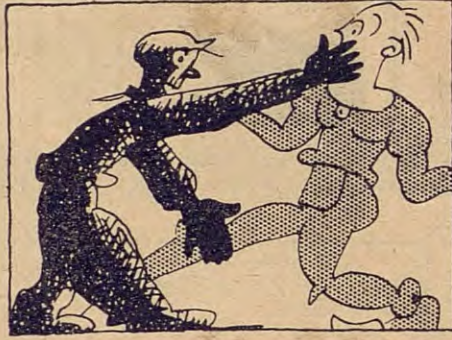
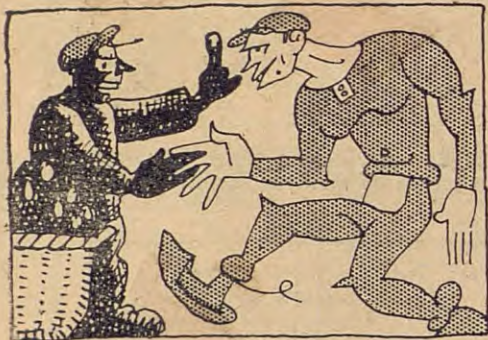
—Un gemell! Això és una mina de gemels!

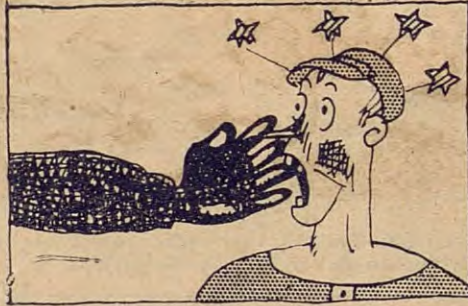
Es llença als braços dels seus pares que, emocionats, no saben si és una mina de gemels o bé un gemel egipci o finit. El senyor Llofriu els treu de dubtes: el gemel era de la camisa d'en Lluís.

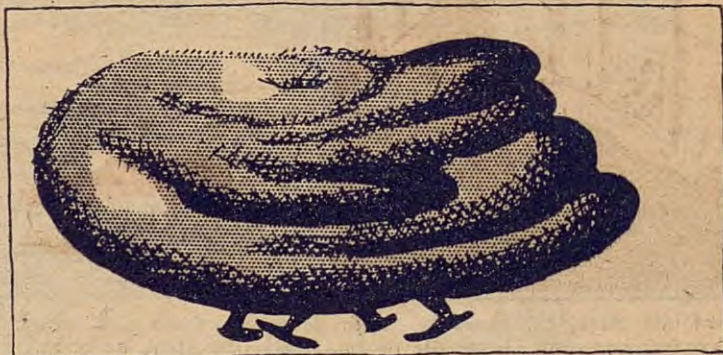
El forner i el carboner es tenien forta quimera, i havien jurat pels seus respectius sants que allí on es trobarien, es farien tiretes de la pell.

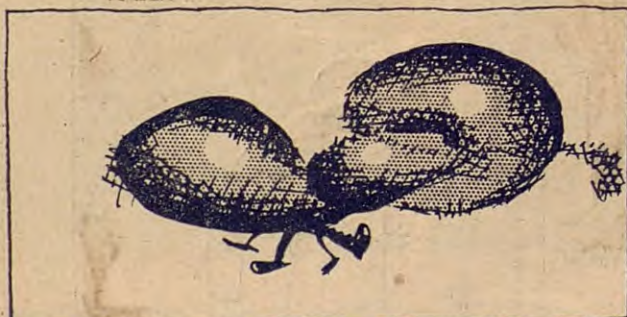
Un matí es trobaren. Immediatament començà la discussió que aviat degenerà en disputa i culminà en «bolets». D'aquests n'hi hagué una tan notable collita...

...que els hi féu veure les estrelles, blanques i negres respectivament, com calia que fossin tractant-se d'un forner i d'un carboner.

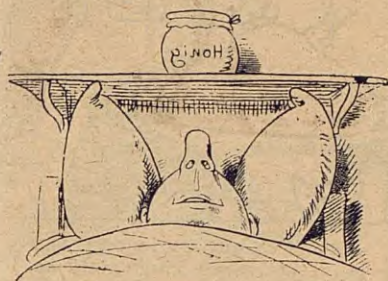

Dels «bolets» en vingué allò que se'n diu «la melée». Però una «melée» barrejada (?) de carboner i de forner, de pols de carbó i de farina de pa...

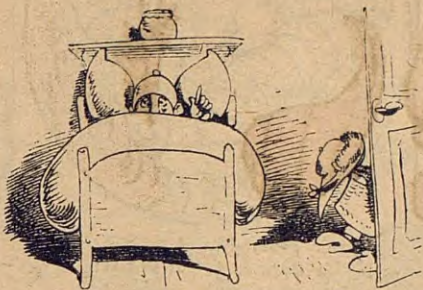

...que no hi havia qui ho entengués. Tant, que al final ningú era capaç d'endevinar quin dels dos contendents era l'autèntic forner o el veritable carboner.

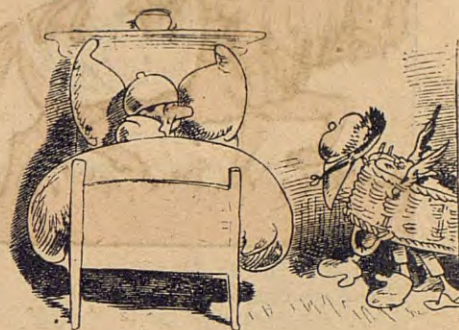
UN PARELL DE LLAMINERS

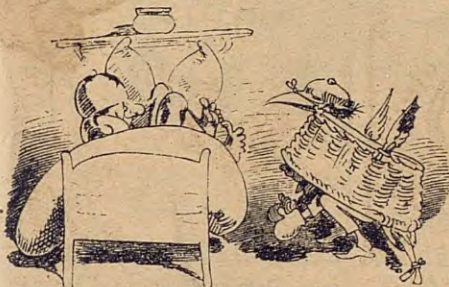
Tant la mël plau a don Panxo
que sempre dorm prop d'un pot.

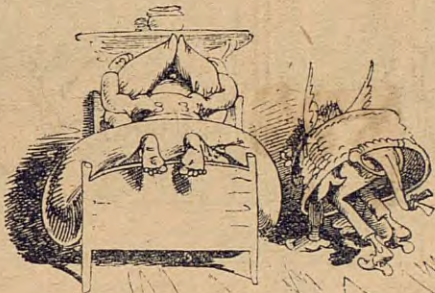
Un dia, des de la nona
creu sentir una remor.

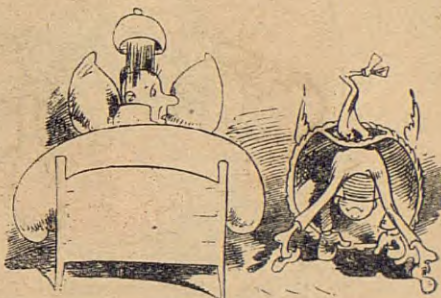
Es gira cap a la porta
i veu un monstre horrorós

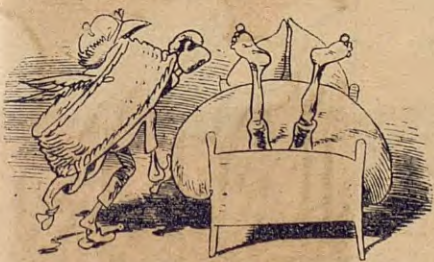
que de tan en tan llençava
esgarrifosos udols.

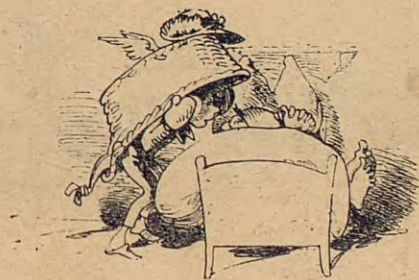
Ell prou es tapa la cara...
Encara sent el soroll!

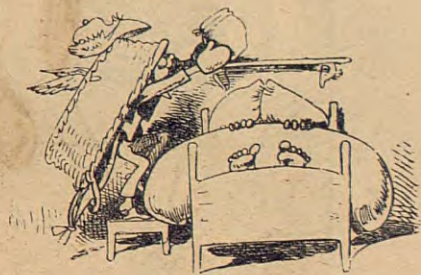
Aquell monstre apocalíptic
es espantós de debòl

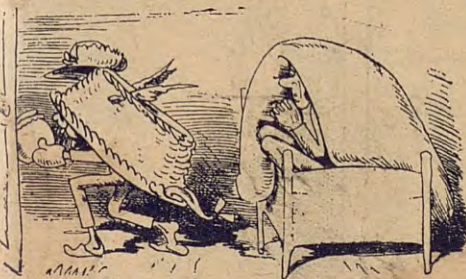
A sota dels matalassos
es vol colgà el bon senyor

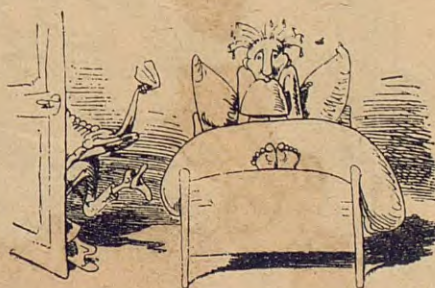
i aquell bé de Déu de llana
encara li sembla poc!

Entretant la bèstia fera
s'ha aparroquianat el pot

i després que ha fet la presa
ha tocat el pirandó.

Si l'infeliç de don Panxo
no hagués tingut tanta por

hauria vist que el tal monstre
no era més... que el seu nebot!

• EL • CUINER • AIXERIT •

El Baró de la Senalla
(perquè surti el consonant)
un dia caçà una gralla.

I, per rostir-la, al cuinè
la va donar, tot dient-li:
—Ja me la pots cuire bé.

Prò mentre la està coent,
el cuiner vinga dalir-se
d'un menjar tan suculent!

El pobre home sucumbeix
i es menja tota una cuixa
de la gralla que rosteix.

Més a l'hora de dinar
el senyor Baró s'enfada
com ja podeu suposar.

—Prepara't, gran llatiné!
—No més tenen una pota
les gralles—digué el cuinè.

—Ço que dius m'has de provar
i si no, jo t'asseguro
que te l'has de carregar.

Per això al demà el matí
el cuiner sortia amb l'amo
a provar ço que va dir.

Troband prop l'estany vel,
sobre una pota, les gralles,
que és tal com solen dormi.

—Ho veieu?—digué el cuiner.
Prò el senyor va contestar-li:
—Espera't, i deixa'm fer.

—Uh! Uh!—el Baró exclamà
i, és clar «treient l'altra pota»,
totes fugiren d'allà.

—Quina gràcia, fent-ho així—
digué el cuiner.—Prò aleshores,
perquè no ho feieu també ahí?